

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. XLII. Efficacissimum esse modum Orandi per Meditationes, Affectus, &
Colloquia cum Deo

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

*MAGNI MOMENTI AC TV-
tissimum esse modum orandi per Medita-
tiones affectus, & Colloquia cum
Deo; ac proinde omnibus esse
proponendum & com-
mendandum.*

NE, quæ proximis capitibus dicitur, occasionem præbeant minoris faciendi ordinariam & tritam Sanctorum viam circa mentalem Orationem; nec minus auctoritate propria audeant imites ac terminos ab antiquis Patribus nobis præscriptos transgredi: necessarium existimaui: valdeque utile, summam quandam facere præcipuarum rationum quæ confirmant, & extollunt Orationem per mentis ratiocinationes, ac meditationes circa mysteria diuina cum Sanctis affectibus, petitionibus, & colloquijs cum Christo D. N. ad quæ illa mouent, & impellunt nostram voluntatem.

SIT itaque prima & fundamentis ratio, quod cum proprius & immediatus Orationis mentalis (quæ opus est intellectus nostri, fidei lumine illustrati) finis sit, supremam illam cognitionem assequi; de qua Christus D. N. dixit æterno suo Patri: *a hæc est vita æterna, ut cognoscant te, solum Deum verum, & quem misisti IESVM Christum filium tuum: certum est; neminem posse in*

à Ioan. 17. 3.

hac vita perfectam æternæ participationem
 (quam beatitudinem inchoatam appellant) con-
 sequi, nisi per contemplationem perfectam, in
 qua excellentissima & suprema hæc duo obiecta
 (Deus qua Deus, & Christus verus Deus, & ho-
 mo) cum ea claritate perspiciuntur, quæ simul
 cum fide esse possit. Et quamvis Deus ex sua
 speciali gratia infundat interdum huius cogni-
 tionis magnitudinem & claritatem, non præmis-
 sa ex parte hominis diligentia: est tamen præsum-
 ptio temeraria, & censetur tentare Deum, qui
 tale donum speret, aut petat, non præmissis dili-
 gentijs, quas idem Dominus iubet, tanquam di-
 spositiones ad illud consequendum. Hæc autem
 (vt Sanctus Thomas ex Sancto Augustino, &
 Sancto Bernardo in Scala spirituali dixit) sunt
 Lectio, Meditatio, & Oratio: legendo scilicet
 scripturam diuinam, in qua est vita æterna; & li-
 brospios Sanctorum, vbi illa declaratur; medi-
 tando attentius diuina mysteria, perscrutando
 & penetrando ad profunda eorum, ac mente ab
 alijs ad alia discurrendo, vt melius illa capian-
 tur; & orando & petendo à Deo lumen ad eabe-
 nè intelligenda. Ac propterea saluator ipse suis
 discipulis dixit: *b petite, & dabitur vobis: qua-
 rite & inuenietis: ignauus enim aut arrogans,
 qui non vult petere: non est dignus accipere;
 & qui non quærit, non inueniet; & nisi pul-
 set, non aperietur ei.* Neesse itaque est, vi-
 rum Christianum fidem suam excitare, animæ-
 que potentias applicare, ac lectione, medita-
 tione, & oratione, quotidie laborare, vt voti sui
 compos fiat.

2.2.9. 180.
 Art. 3 in
 Corpo. 6.
 art. 4.

b Matt. 7. 7.
 Luca. 11. 9.

HYIC

HVIC Dei Christi que cognitioni coniungenda est sui ipsius cognitio, miseriarum, & peccatorum suorum, & gravitatis eorundem: quæ etiam ad eum fit homini propinqua, non tamen obtinetur, nisi quis per meditationem in se ipsum ingrediatur, expendatque omnia damna, & pericula, quibus expositi sumus, & quæ nostris peccatis sumus promeriti. Neceffe etiam est ratiocinationis oculos, ad ea extendere, quæ in morte & iudicio particulari & vniuersali euenient; ac similiter cogitatione descendere ad intruendum, quid in Inferno & purgatorio agatur; ascendere vero ad ea in cælo videnda, quibus beati perfruuntur. Quæ omnia, secundum ordinariam legem & viam, non obtinentur nisi per meditationem: quæ clausos hosce libros explicat & aperit, ad occulta in eis contenta perpendenda. Et quamuis S. Augustinus in sua Oratione ad Deum clamaret: *Dominus nouerim te, & nouerim me*; non tamen sola petitione contentus erat, ut speraret, Deum duplicem illam cognitionem sibi infusurum, sed laborabat suis meditationibus, ut illas assequeretur; & reliquit libros de eis; ut, qui non possunt, aut per se ipsos non nouerunt meditari, defectum hunc suppleant lectione eorum, quæ alij sunt meditati: facientes quodammodo propriam meditationem ex aliena. Ad hæc præcipuus Orationis mentalis finis est, voluntatem permouere ad nobiles illos actus exercédos, quos dicimus affectus amoris Dei, doloris peccatorum, resignationis propriæ, & alios similes. Quamuis enim Deus nosster tanquam voluntatis nostræ Dominus, possit illam, vehementibus suis inspirationibus vel in

momento permouere: ex lege tamen ordinaria, vult hominem, mentis discursibus ac meditationibus voluntatem suam impellere, & allicere ad res illas sanctas, quas meditatur. Nam qui non aliud facit, quàm accedere ad ipsam Orationem, relinquens Deo, vt ipsum moueat: facile inueniet se deceptum; & nisi ad aliquid serio cogitandum se applicet, totus erit distractus, aridusque manebit; tempus amittet, & erit ociosus. Nam quemadmodum necesse est ligna ordinatè componere, & ad prunas exsufflare, vt ignis accendatur, & flamma excitetur: ita necesse est lectione, & meditatione veritates cumulare diuinorum mysteriorum; & exsufflare, prunasq; piorum desideriorum irritare, quæ nos ad Orationem habendam impulerunt: vt magnus ignis amoris Dei, contritionis, aut aliarum virtutum accendatur. Quam ob rem S. Basilius, cum dixisset, bonum affectum consistere in vehementi quodam Deo placendi desiderio, cum firmitate & constantia, addit: eum affectum generari per meditationem & considerationem diuinarum perfectionum ac beneficiorum, quæ accepimus à Deo.

ACCEDIT, quod orare, propriè sit loqui & conferre cum Deo de negotio nostræ salutis. Et quamuis Spiritus sanctus sit, qui doceat nos *c Rom. 8. 26* *mitibus inenarrabilibus postulare;* & animæ lingua (vt S. Bernardus ait,) sit ipsa deuotio, sine qua *Serm. 45. in Cant.* nemo potest cum verbo diuino colloqui: de lege tamen ordinaria huiusmodi deuotio (vt ait S. Thomas) non habetur, nisi per meditationem, aut contemplationem: cum autem hæc sit paucorum: deuotio ordinariè oritur ex meditatione,

Ii tione,

*Regula 137.
ex Brenio.*

tione, quæ etiam docet, & ostendit, quæ sint à Deo petenda; & rationes, ac titulos ad impetrandum afferendos; oblationes Deo offerendas: educendo hæc omnia ex ipso mysterio & meditationis argumento: ac propterea ut vocalis Oratio attentior magisque deuota sit, multum refert si aliqua eam præcedat meditatio; eritque fructuosius copiosior, si intellectus, sensum penetret, & assequatur verborum, quæ orat.

Ex his desumitur alia valde efficax ratio: nam præcipuus Orationis mentalis fructus est morum reformatio; vitiorum ac passionum mortificatio, & virtutum omnium exercitatio: qui tamen fructus, est dispositio ad perfectam contemplationem; in qua ratiocinationes illæ ac discursus cessant; & originem suam ducit ab ordinaria Oratione, quæ meditationibus innititur, ut dictum est. Nam (ut S. Thomas ait) virtutes morales, quæ passiones nostras compescunt, sunt dispositiones ad perfectam contemplationem necessariæ. Et Cardinalis Caietanus, eiusdem Sancti commentator, id ampliùs explicat præclaris hisce verbis:

» Notent tamen, qui alios in via Dei instruunt, ad
 » profectum spiritualem, & diligenter efficiant, ut
 » prius in vita actiua exerceri faciant, quos edocet
 » seu instruunt, quàm ad contemplationis fastigium
 » suadeant. Oportet siquidem prius passiones domare
 » habitibus mansuetudinis, patientiæ, &c. liberalitatis,
 » humilitatis &c. & sedare, quæ ad contemplatiuam
 » vitam ascendere. Et ob defectum huius, multi non
 » ambulantes, sed saltantes in via Dei postquam
 » multum temporis vitæ suæ contemplationi deriderunt,
 » vacui virtutibus inueniuntur impatientes, iracundi,

2. 2. q. 180.

artic. 2.

In q. 182.

art. 1.

eundi, superbi, si in huiusmodi tanguntur. Et pro-
 pterea tales, nec actiuam, nec contéplatiuā, nec ex
 utroque compositam habuerunt, sed super arenā
 fabricarunt. Et vtinam non sit frequens defectus
 iste: Hæc Caietanus quæ sunt S. Gregorij, Bernar-
 di, Isidori, aliorumque Patrum & spiritus Magi-
 strorum doctrinæ valde conformia.

lib. 6. Moral.

c. 27. Serm.

48. in Cant.

lib 3. de sum.

Bono. c. 15.

NON CONSUE igitur est, vt omnes per meditatio-
 nem attédant vitiorum suorum radices, eorumque
 remedia inuenienda; eaque cogitent, quæ voluntatē
 ad ea applicanda alliciant, vt à suis vitijs perpur-
 getur, iuxta illud Dauidis: *d Meditatus sum nocte*

d Psal. 76 7

cum corde meo, exercitabar, & scopebam spiritum
meum: Ex quo fit, vt qui Orationi quietis & silētij
 se dedūt, non iacto prius hoc fundamēto, & absque
 speciali Dei motione, vitam ducāt infructuosam,
 vt pote debili, aut falso innitentē fundamento, vt
 propterea eorū Oratio: otiositas potius & spiri-
 tus remissio appellari debeat: accidit. n. illis quod
 auiculis è nido suo ante tēpus prodeuntibus: quæ
 neque in altū volare, neque ad ipsū nidū redire valēt:
 ideoque in terrā lapsæ vitā amittūt: ita hi, nec rectē
 meditari norūt, nec in Dei cōspectu quieti cōsiste-
 re: sed sēper in cogitationib. terrenis vagātur, eoque
 tērarint ante tēp⁹ ad sūmū spirit⁹ culmē p⁹olare.

EsSE QUIA hoc adeo verum, vt ipsismet, qui ad
 quietis Orationē cōscenderūt, opus sit non obli-
 uisci & omnino deserere exercitium meditādi, &
 aliquid de mysterijs diuinis cogitādi: eò quod fauor
 & motio Dei, quæ illos ad tantā quietē exaltauit,
 sæpe cessat: vt tūc necesse sit, ipsos potētij suis o-
 perari: nō. n. esse debēt tāquā naues eminentioris la-
 bri, quæ nō nisi vēto moueātur; sed quasi triremes,

Ii 2

aut

aut parua naues, quæ, vento deficiente, remis impelluntur; utroque verò deficiente, immobiles manent quasi in malacia: ita, inquam, vento specialis diuinæ motionis cessante, & non adhibita cooperatione, & industria nostrarum potensiarum, manerent otiosæ, & hærentes in via sua spirituali.

PRAETEREA, cum sit æquum in mentali Oratione omnes conformari spiritu Ecclesie in festis, quæ illa celebrat, Christi Domini, & Sanctorum eius, nisi usus adsit meditationis horum mysteriorum, non aderunt, nec percipiuntur interna de eis sensa; nec materia ad colloquendum cum spiritu de eo, quod in pia meditatione non sensimus: nisi fortè aridè, ut solent Iuris periti, solo studio loqui: quare, quos ipse Deus per hanc adeò excellæ Orationis viam deducit, illustrat solet diuina sua luce ad hæc ipsa mysteria in talibus festis contemplanda: quod signum est, placere Deo, ut reliqui, per ordinariam viam ambulantes, ratiocinentur ac meditentur circa eadem mysteria.

ITEM, quod maxima nostra refert in hac vita, sunt solida firmæque virtutes, ut sint diuturnæ, nec ventis tentationum, aut varijs internis mutationibus moueantur: qui autem solis teneris affectibus, & suauitatibus Orationis (quæ dicitur quietis) innituntur, solent esse parum firmi, nec diuturni: eò quòd sensibilis deuotio tenerque affectus facilè mutetur & euanescat. Ac propter S. Bernardus Eugenio Pontifici dixit: *noli nimis credere affectui tuo, qui nunc est, eò quòd facilè soleat in contrarium mutari: quare virtus illa fir-*

mior ac solidior est, quæ innititur viuis rationibus ligantibus & conuincētibas intellectum, quæ luce sua deceptionem retegunt, veramque ipsiusmet virtutis opinionem & æstimationem adferunt. Et quamuis Oratio extraordinaria, quam Deus ipse largitur, secum adferat huiusmodi rationes ac refectiones: ordinaria tamen lege illæ non obtinentur, nisi profundis meditationibus mysteriorum fidei, quæ sunt fodinæ & fontes ex quibus illæ eruuntur.

DENIQUE qui de Oratione agentes virtutes quærunt quibus Deus & Euangelica perfectio honoretur, meritò habere debent animum à proprijs consilijs ac iudicijs valde exutum, ac expeditum; nec præscribere Deo tempus visitationum, & misericordiarum suarum. Quare suspecta res esse debet, si quis generalem aliquam Regulam constituat, quòd scilicet, qui talem, aut talem adhibuerit diligentiam, per tot annos, aut menses, talem à Deo fauorem, aut virtutis gradum sit cōsequuturus. In qua re ab aliquibus notatur Cassia-*Colla. 12. c. 15* nus, quòd præscripserit tempus aliquod ad Castitatis perfectionem obtinendam ei, qui adhiberet diligentias ab ipso ibi indicatas. Hoc enim non tam consistit in industria, arte, aut tempore, cum sit opus gratiæ & peculiaris Dei prouidentię, qui *unicuique diuidit pro vt vult, & quando vult.* Quare Orationis & virtutis exercitium incipientibus, plurimum refert, ordinariam tritamque viam tenere, & feruenter cooperari ex parte sua ordinariæ Dei directioni & gratiæ, remotis impedimentis, & præscriptis medijs adhibitis: depositis curis & anxietatibus profectuum, per vias

Extraordinarias, quos profectus merito committent prouidentiae Dei, ut pro suo libitu dirigat, ac disponat quod magis expediet: suam interim stationem non deserentes, donec audiant: *amice, ascende superius.*

EX dictis colligitur, omnes, qui dedunt se Orationi, siue saeculares siue Religiosos, quod in ipsis est, inchoare ac progredi debere per viam hanc meditandi ordinariam, donec Deus D. N. illos vocet, & ascendere faciat speciali vocatione ad alium modum excelsiorem: quae vocatio statim atque innotescit, admittenda est. vtrumque enim extremum est valde perniciosum: tam illorum, qui absque hac vocatione, temere aggrediuntur, quod suas superat vires: quam illorum qui diuinæ vocationi resistunt, quando eis constat, Deum illos speciali alia via velle deducere. cuius rei iudicium erit apud prudentem & expertum spiritus Magistrum, cui ex officio incumbet, bene examinare & intelligere specialiter vias, per quas spiritus Domini suos deducit feruos; eosque ab eis non abducere; sed ut recta tendant, & cum fructu progrediantur iuuare; nam in ipsarum meditationum via solet esse etiam magna varietas. Quosdam enim Dominus noster deducit per meditationes rerum terribilium, quae scilicet timorem incuriunt; alios per meditationes vitae, passionisque Saluatoris, aut beneficiorum diuinorum; alios denique per alias, faciens vnumquemque maiores motus, sensusque in his, quam in illis percipere; & in eisdem oportet illos iuuari: spiritus enim Magistri non aliud sunt, quam Dei Cooperatores & Adiutores, ad deducenda

cedas animas : ipse autem Deus præcipuus Dux est & Magister , quem reliqui sequi debent , vt dictum est . Quando autem ipse Deus speciali gratia non præuenit , sequendæ sunt generales regulæ in eius Ecclesia nobis relictæ . Sed tam hæ , quam illæ speciales , & omnes diligentia ac industria dirigendæ sunt ad excellentissimum omnis bonæ Orationis finem & fructum , amplectentis quæcumque supra retulimus .

CAPVT XLIII.

*HOMINES SOCIETATIS EVM
orandi modum sequi debent , qui in nostris
traditur exercitiis ; eorum excellentia ex-
plicatur ; additur q̄ quædam valde
spiritualis utilis q̄ de eisdem
exhortatio .*

ATIONES in proximo capite positæ sufficienter declarant excellentiam , & securitatem eiusmodi Orationis , quem Pater noster S. Ignatius in suo exercitiorum libro tradit : estque in Societate in communi vsu : in quo libro continentur res omnes necessariae ad perfectam mentalem Orationem , quam possunt homines quærere , cooperantes sua diligentia & industria Dei motioni , eiusque gratia quæ semper nos præuenit excitatque , vt illi cooperemur . Ponuntur enim in eo præparationes

Ii 4 ad Ora-